

Num. 36
Gener, 88

Edita: Jazz Club de Granollers
Periodicitat Mensual

JAZZ CLUB GRANOLLERS

TERRA, FOC I PERCUSSIÓ, al Cercle Cultural

Foto: ESPAULELLA

Tete Montoliu, el genio de mi barrio

En mi época de adolescente, de chico de barrio de las calles barcelonesas Muntaner junto a Valencia, donde el ya desaparecido "BAR SERGIO", nos sirvió tantas y tantas veces de albergue a Vicente, el popular TETE MONTOLIU y sus amigos, ninguno podíamos sospechar que nuestro "TETE" llegara a tanto, sin bien deseábamos que no llegara a menos.

Tete era para todos nosotros, (sus "lazarillos"), un símbolo, ya que en aquella época era evidente su predisposición por lo artístico y sobre todo sus virtuosas dotes frente a un piano.

Si bien el apellido Montoliu ya era popular en Barcelona debido a su padre, gran músico del momento, no habría de tardar mucho en traspasar fronteras, pero ello lo lograría su hijo invidente el joven y virtuoso del JAZZ Tete Montoliu.

Los contratos y los viajes, acabaron con aquel grupo de "amigos lazarillos" de TETE y sólo por la prensa y la radio seguíamos sus éxitos que ya apuntaban su genialidad futura. Decía hace unos días TETE MONTOLIU a través de una emisora de radio. -La música es música y no necesita de etiquetas- y añadía -No hay música buena o mala, lo que hay son buenos o malos músicos-. Vivaldi, me parece modernísimo y genial porque al escucharle

me hace castañetear los dedos y eso quiere decir que su música tiene "Swing", "duende" como diría un andaluz o "trempera" como decimos los catalanes.

A la pregunta de ¿Qué era para Tete el SWING?, respondió que era -como una tortilla de patatas bien hecha o un concierto de Vivaldi bien tocado. Estas originales afirmaciones de Tete Montoliu hechas en 1987 y la no comprensión, por ejemplo, del porque se considera menos clásica la música del siglo XX que la del XVIII, hecho éste que afirma no comprender, no difieren en esencia a sus convicciones de su época de adolescente y ello puede deducirse de sus opiniones de antaño, abstractos e incomprensibles para la mayoría de nosotros, pero es que nuestro TETE ya gozaba del privilegio de los elegidos y eso era algo que se escapaba a la comprensión de aquellos chicos, sus amigos del barrio que nos vio nacer. Hoy nos vemos por la calle y apenas nos conocemos. Hemos perdido todo contacto afectivo. El tiempo no pasa en balde y sólo los viejos recuerdos prevalecen de forma individual. Sin embargo una satisfacción es común en todos y cada uno de nosotros; la genialidad de TETE MONTOLIU. Ello hace que hinchemos nuestros fuelles cada vez que pronunciamos su nombre, el de nuestro amigo.

Francesc BARBACHANO

NOVA'S

Lista de Noces

Avantatjoses condicions per als nuvis

Anselm Clave. 7

Plaça Barangue. 4

Teif. 870 03 52 · 08400 GRANOLLERS

TERRA, FOC I PERCUSSIO al cercle Cultural

El cicle "Ara... Jazz 5", torna a esser una realitat. Ens hem de felicitar, i al mateix temps aplaudir, a la Roser i a la "Caixa", perquè han tingut, després de molts esforços i afanys, l'agradable i encomiable sorpresa, de seguir vivint i treballant a ritme de Jazz, que és un gran amic i més bon aliat, en l'afer diari. Després del genial concert dels "Pegasus", comentat també, dins aquestes pàgines del nostre butlletí, és ara l'hora de comentar-vos, el que ens visità el quatre de desembre, també al "Cercle Cultural".

"Terra, Foc i Percussió" neix al 1983, en ajuntar-se un grup d'alumnes de la tècnica de les baquetes, i conduïts pel seu professor Quim Soler. L'idea inicial va sortir del propi mestre i de seguida s'hi van afegir a l'atractiva i seductora idea els quatre deixebles, però els mancava una secció melòdica d'acompanyament, que els conjuntés la barreja de sons. I no van trigar gaire a trobar-los.

Bàsicament, el grup és format per quatre bateries, més tot l'ampli ventall de possibilitats percussives, les quals des dels troncs africans (Tam-Tam), els escallots, les bateries electròniques, les congues, computadores de ritme, el triangle, el propi cos, i un llarg etcètera de mitjans batejadors, més el suport harmònic d'un baix elèctric, una guitarra, i un teclat.

Després de quatre anys d'aprenentatges, tenen l'oportunitat de donar-se a conèixer al públic granollerí, i així que ens trobem asseguts dins l'auditori, per contemplar i gaudir d'aquesta experiència, que no deixa de ser, ben atípica.

Francament, penso que "T, F & P", resulta ser una difícil i molt costosa empresa de realitzar.

potser perquè n'esperava més creativitat i professionalitat dels seus components, però per desgràcia, es queden a mig camí, entre el purament musical, i el més efímer espectacle de circ. Simpàtic sí que hi queda, però per aflicció nostre, res més. No vull ser derrotista ni pedant, però penso que un concepte tan ambiciós de tirar endavant, no l'han portat a cap, ni els més bons especialistes, que ha donat el Jazz.

De tota manera, el públic reunit va poder admirar totes les evolucions d'aquesta gent amb els seus sorollosos instruments, que val a dir-ho també, van ser llargament aplaudits, en tots els temes interpretats.

En qualsevol cas, tota la concurrència, en la seva major part, joves assedegats de bones vibracions, van poder delectar-se d'unes modulacions, francament molt sucòsses, com si d'un elixir màgic es tractes.

En totes les peces interpretades, per cert de collita pròpia, van brollar gran multitud de ritmes, com els de tipus africà, i posant un major emfasi en els procedents del Brasil, les anomenades "Batucades", fent servir constantment els acords sincopats, per oferir una calidesa frondosament tropical, i un "tempo" febrilment exuberant.

Sincerament per arribar a l'ànima del públic, no fan falta tantes elucubracions, ja que d'una forma més senzilla i no tan audaç, es podia acomplir molt més satisfactoriament amb l'escomesa. De tota manera, no deixa de ser curiós i agradable, però un pel poc profund. Sort, salut i feina, amics. Endavant!!!

Jaume SARAROLS

Foto: ESPAULELLA

DE LES LLIÇONS

Avui, afortunadament, a les Escoles, s'impar-teix una assignatura que anomenem MÚSICA MODERNA o altre títol que n'és sinònim.

I, val a dir, que els Professors, s'han preocupat de l'assignatura. Lògicament, salvant les possibles excepcions, no han aprofundit, i llavors expliquen als alumnes els textos, di-guem-ne, més o menys, oficials.

Ve a col·locació el tema, perquè fa uns dies, vaig sostenir una agradable conversa amb un senyor la feina del qual és la de manteniment de les instal·lacions d'una Sala d'Actes d'una Institució Cultural de la nostra ciutat.

Em deia aquest senyor, que quan les Escoles van a impartir les classes de MÚSICA MODERNA -tot aprofitant els avantatges de dispo-sar d'un escenari, la possibilitat de projec-tar pel·lícules, i un magnífic equip de repro-ducció acústica- ell ha copsat que, per les ex-plicacions dels Professors, el nom de JAZZ -si bé sembla que no ho afirmen categòrica-ment- prové de que hi havia un senyor que bé, es deia JESSIE -nom comú- o bé tenia un cognom que s'hi assemblava. D'aquí, per dedu-ció, deformació o el que fos, va sortir el nom de JAZZ.

Talment, tenia la impressió que m'estaven ex-plicant el conte d'Ali Babà i els quaranta lla-dres... però sense música de fons.

L'etimologia de la paraula JAZZ -tinc entès- no està determinada de cap forma concreta. Hi ha diferents versions, i fins hi tot, potser, hi càpiga l'exposada. Però, -doneu-me el dret al dubte- no m'inclino per aquesta.

Sembla, pel seu entorn, contorn, fets i cir-cumstàncies, que el mot JAZZ, com a nom, tenia inicialment, una certa significació se-xual... doncs es va expandir a conseqüència de la seva popularització al barri d'Storville de Nova Orleans (Louisiana), que no era res més que el de vida alegre de la ciutat.

I, anant una mica més enradada, podem dir que la música amb què s'amenitzaven les vet-lades als locals coneguts com de la **llum vermella** li donaren el mot de JASS...

Transcripció per païar-me més fortament amb quant exposat, un breu passatge del llibre

d'en JOSEP BAUZA, **JAZZ: GRABACIONS MESTRES**, referit a la gravació que va fer Bix Beiderbecke titulada JAZZ ME BLUES i que diu:

"En llegir el títol d'aquesta composició, podrà observar-se que la paraula JAZZ no està em-prada com a substantiu sinó com a verb, Té, a la vegada, significació obscena -igual que la va tenir, dins l'argot negre del sur, el substan-tiu, en el seu origen- i equival a **excitar, espe-ronar**. BLUES DEL JAZZEAM, o BLUES DEL ESTIMULAM seran, doncs, segons es prefe-reixi, les dues traduccions que concluen aquest títol.

En la seva forma substantiva o en la seva for-ma verbal, no hi ha dubte que la connotació sexual de la paraula JASS o JAZZ amb què s'havia batejat a Xicago la nova música arri-bada de Nova Orleans, va contribuir en gran mesura, en els primers temps de la seva difusió, a provocar l'actitud social de rebuig -tant en el si de la burgesia blanca com en el de la classe negra mitjanament acomodada- que ja coneixem".

És bo, i d'agraïr -doncs és una realitat cultu-ral- que es tingui en compte al JAZZ, a l'hora d'impartir coneixements als homes i dones del demà.

Però compte!. No caiguem en el tòpic de vo-ler definir o inventar el que ja rutlla i té nom propi.

JAZZ és el nom que el poble, la popularitat, li va donar a la música pròpia dels Negres dels Estats Units. Un Art, que ha esdevingut uni-versal.

Si perquè l'ètica, -pla nostra ètica- i els preju-dicis, ens condicionen a matitzar amb suce-danis el que es propi i natural, no anem pas massa bé...

Tinc la impressió de que amb tot això, hi ha hagut una relliscada -de l'autor del text que imparteixen els Mestres- com la que va tenir aquell Senyor Rector que amb la més gran de les bones disposicions, i portat per l'entusias-me de voler fer entendre el que anava a dir, després de llegir l'Evàngeli, desde la trona, anuncià: **Fins aquí, l'Evàngeli. Ara, direm quatre veritats!...**

Pere CRUSELLAS I SOLSONA

Discografia bàsica de Duke Ellington

1950 - 1973 (6)

Per JORDI NAVAS I FERRER

Duke Ellington and his quintet

New York. Dec. 15, 1953

Ray Nance (voc, tp); Duke Ellington (p); Billy Strayhorn (p); Wendell Marshall (b); Dave Black (d); Jimmy Grissom (voc).

20276	Blue Moon	Capitol 2723
20277	Oh well	Unissued

Duke Ellington quartet

Ray Nance (tp, voc); Duke Ellington (p); Wendell Marshall (b); Dave Black (d)

20278	Just a settin and a rockin	Pickwick PK SPC-3390
20278	Just a settin and a rockin	Up to date UTD-2008 (alt take)

Duke Ellington and his famous Orch.

New York. Dec 21, 1953

Same as Dec 4. But Tizol out. Alfred Cobbs (tb). Jimmy Grissom (voc).

20287	Ultra de Luxe	Capitol 2723
20287	Ultra de Luxe (alt. take)	Up to date UTD 2006
20288	Flying home	Capitol T-521
20288	Flying home (alt. take)	Up to date UTD 2006
20289	What more can I say?	Pickwick SPC-3390
20289	What more can I say? (alt tak)	Up to date UTD 2006
20290	Serious serenade	Unissued
20291	Just a settin and a rockin	Unissued (remake)
20292	Honeysuckle rose	Capitol T-521

Duke Ellington Trio

Chicago. Dec 28, 1953

Same as Dec. 3

12247	Night time	Capitol T-637
-------	------------	---------------

Duke Ellington and his famous Orch.

Same as Dec. 21

12248	Stompin at the Savoy	Capitol T-679
-------	----------------------	---------------

Duke Ellington and his famous Orch.

Chicago. Dec 29, 1953

Same as Dec 21. Cobbs (tb) out

12249	Don't ever say Goodbye	Capitol T-679
12250	Black and Tan fantasy	Capitol T-521

Billy Strayhorn (ce) added on 12250

Duke Ellington and his famous Orch.

Chicago. Jan 1, 1954

Strayhorn out. George Jean (tb) added

12251	Frisolous Banta	Capitol T-637
12252	In the mood	Capitol T-521
12253	One O'clock jump	Capitol T-521
12254	Things ain' what...	Capitol T-637

La "Locomotora Negra" a la Nit de Nadal

Marcelo de Castro i Jean Pierre Osmont en un moment de l'actuació

Sabiem que la nit de Nadal, el 25 de desembre, i des de fa ja una pila d'anys, La Locomotora Negra, actua a "LA COVA DEL DRAC" del carrer Tuset a la capital del principat. Enguany, vaig disposar-me per anar-hi, juntament amb dos amics músics, en Marcelo de Castro i en Jean Pierre Osmont. Arribem a l'esmentat local i, sorpresa! les localitats estan exhaurides, la decepció ens embarga, però gràcies al propietari de la Cova, Sr. Tordera i l'estimable ajuda de Oriol Bordas, vibrafonista de l'orquestra, vàrem aconseguir entrar-hi, això sí, previ pagament dels tiquets (3.000,- ptes.).

L'ambient, fora del normal, cent vint persones volcades sobre La Locomotora Negra, així mateix, l'orquestra volcada sobre els assistents. Creant en tot moment una comunicació total i necessària per aquest tipus de música. El concert comença per aproximadament a les onze del vespre, prolongant-se gairebé fins passades les dues.

Veure per creure, això és la reflexió que vaig fer-me en molts moments del concert, era la cinquena o sisena vegada que veia a La Locomotora Negra, però mai amb aquella intensitat, aquelles ganes i aquell entusiasme, semblava que toquessin junts per última vegada i volessin aconseguir un record imborrable. El motiu de totes maneres, ja me'l penso, la nit màgica de Nadal i el compromís adquirit davant d'aquelles 120 persones, totes fans indiscutibles de La Locomotora Negra.

Entrant en el repertori dels temes executats, a part dels clàssics de sempre, Ellington, Basie, etc. una selecció de Temes Nadalencs, arranats meravellosament per l'Orquestra, per a aquesta ocasió, Santa Nit, les Dotze van tocant..., Si aquestes Nadales estiguessin enregistrades, per al proper Nadal, segur que serien un èxit de vendes.

Una altra de les sorpreses de la nit va ser que en Ricard Gili, director trompetista de La Locomotora Negra, va convidar a sortir a escena als dos amics que, plegats gaudíem del concert, Marcelo de Castro al Washboard, i Jean Pierre Osmont, a la trompeta i veu, el tema que interpretaren tots junts, i que serví a més de fi de festa, fou el cel.lebrat "WHEN THE SAINTS GO MARCHIN IN" on Marcelo i el seu particular estil en el curiós instrument de la fusta de rentar, o Washboard, va fer les delícies del públic assistent, perquè a part de la seva qualitat indiscutible, aquest instrument, al menys, al nostre país, no deixa de ser un tant curiós.

I ja per acabar, només ens cal felicitar a La Locomotora Negra, per haver-nos fet gaudir de dues hores meravelloses, i encoratjar al Sr. Tordera a que continuï oferint aquests concerts tan i tan interessants a l'igual que els que ofereix tots els caps de setmana a "LA COVA DEL DRAC", una de les llegendes vives del jazz a Catalunya.

Lluís SITJES I PLANAS

MILES DAVIS &
MARCUS MILLERMusic from
SIESTA

WEA ref. 925655-I LY

Noù disc en el mercat nacional d'aquest genial trompetista que és MILES DAVIS, amb composicions i altres instrumentacions de MARCUS MILLER, un ex-baixista que poc a poc s'està afiançant com una de les estrelles de la producció. Juntament amb Quincy Jones. Aquest nou àlbum és la banda sonora original de la pel·lícula del mateix títol, dirigida per MARY LAMBERT i interpretada per Jodie Foster, Grace Jones, Martin Sheen. Musicalment parlant, és, i sempre sota el meu punt de vista, una petita gran obra, una versió avantguardista del ja mític Sketches Of Spain que tant d'èxit va donar a Miles Davis i Gil Evans, ja fa 30 anys. Naturalment i com és habitual en Miles Davis, s'aparta del jazz, però el seu so continua essent màgic, una trompeta que sona d'una forma magistral en tot moment, tècnica i sensibilitat, units per crear un so d'avantguarda. Davis als seus 62 anys demostra que vol ser sempre a dalt de tot, i el més interessant és que ho aconsegueix.

Fent comparacions, caldria dir que l'estructura del disc és la mateixa que l'anterior "TUTU". DAVIS a la trompeta MARCUS MILLER a la resta de la instrumentació, amb excepcions fetes en algunes composicions on hi col·laboren músics com John Scofield, Omar Hakim, Earl Klugh...

"SIESTA" aconsegueix en tot moment una sonorització com molt espanyola, potser per el títol del film "SIESTA", encara que desconexem el seu guió, tant se val si s'arribarà a estrenar a l'Estat Espanyol, de moment podem gaudir de la seva banda sonora, que sens dubte és més que interessant.

Lluís SITJES I PLANAS

MILES DAVIS, doctor
"Honoris Causa" a París

A l'hora de tançar l'edició del present butlletí, llegim a "EL PERIÓDICO" de Barcelona, amb data 14-01-88 que, MILES DAVIS, el legendari trompetista i compositor de jazz nord-americà, ha estat nomenat doctor Honoris Causa, per la Universitat de Nanterre, a París. Essent la primera vegada que aquesta universitat honra d'aquesta manera a un jazzman. Des d'aquí felicitem a MILES DAVIS per aquest honor i esperem poder ampliar la notícia en properes edicions.

NOTA ACLARITÒRIA

En el butlletí nº 35, corresponent als mesos de novembre i desembre de 1987 hi ha una errada molt important: "B.T. Swing Quintet" va sortir del "Taller de Músics de Barcelona", mai de "L'Aula de Música de Jazz de Barcelona", com es fa pales en el comentari.

En qualsevol cas, acceptem de bon grat, les meves més encomiables excuses.

Gràcies

Ràdio
G!Dimarts de 8,30 a 9,30 del vespre
"JAZZ CLUB"

realitzat per Lluís Sitjes

Pere Crusellas i Solsona, Esteve Colomer i Brossa, Amador Garrell i Soto, Lluís Sitjes i Planas, Jaume Sararols, Alfredo Papo, Josep Vadell i Millà, Jordi Navas, Jordi Vall i Escriu, Santiago Guix i Quincoces, Jaume Segarra i Farrés, Joan Ramon, Pere Gispert, Miquel Jurado, Didac Valls, Lluís Pocarull, Vicky Amador, Nestor R. Ortiz Oderigo i Max Seligmann (Corresponsals de Buenos Aires-Argentina).

Bob Andersen (Corresponsal de Dinamarca).

Fotografia: Pere Espauella i Bufia

Fotocomposició: Sitjes-Publicitat

Imprimeix: Sistemes Gràfics

Publicitat: Sitjes

Dipòsit Legal: B-2472

JAZZ CLUB
GRANOLLERS

Domicili Social:

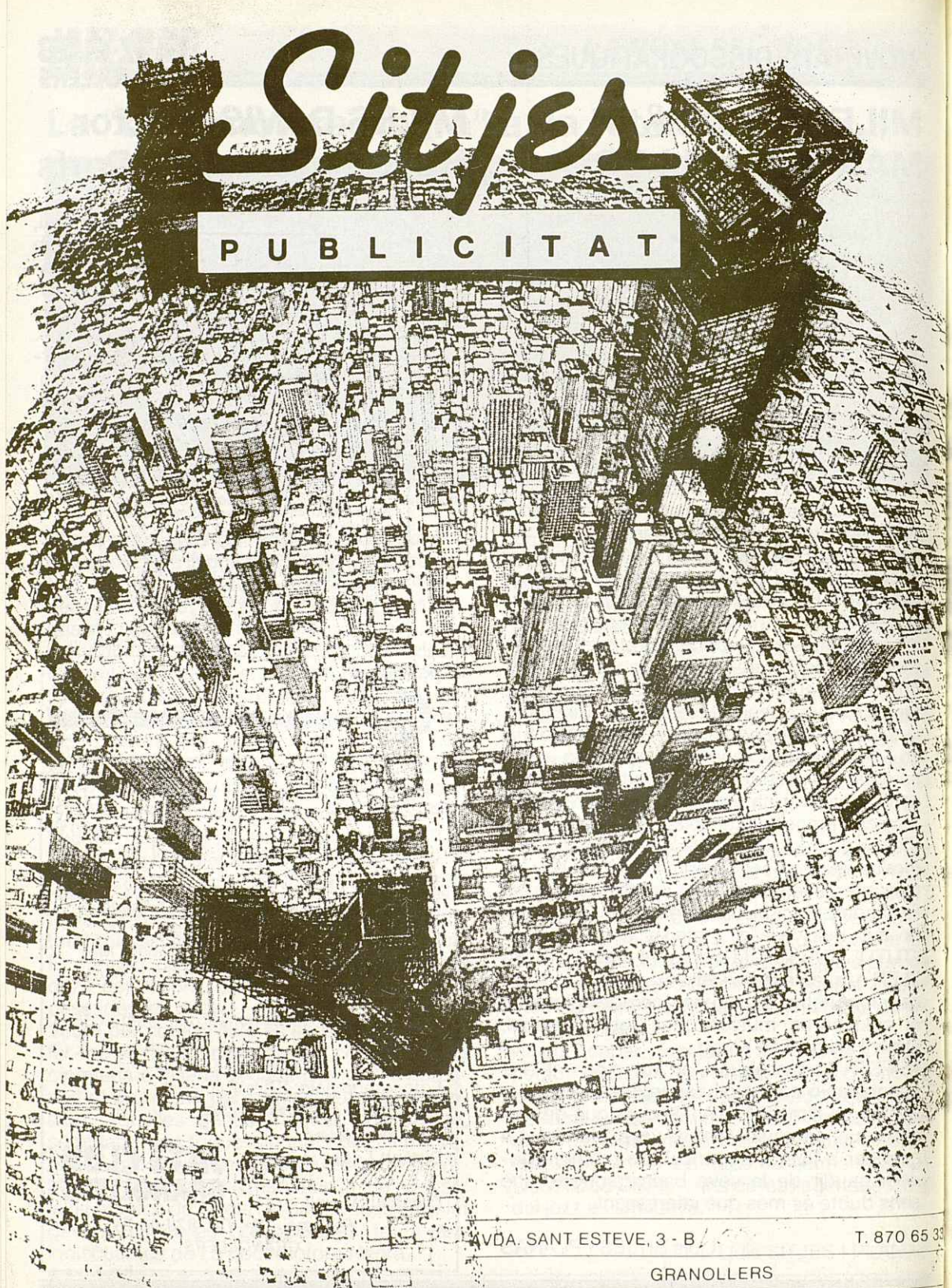
Ricomà, 72 - Tel. 870 06 99

GRANOLLERS

Sitjes

PUBLICITAT

AVDA. SANT ESTEVE, 3 - B

T. 870 65 33

GRANOLLERS